

ΓΙΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΜΕ ΑΦΟΡΜΕΣ ΣΑΝ ΑΥΤΕΣ:

Τὸ παιδί (μέσα) μου ☆ Ὅσο εἶμαι παιδί, λέω: ☆ Τὸ αἰώνιο παιδί ☆ Μετριέμαι στὰ, με τὰ παιδιὰ ☆ Κοιτάω, ἀκούω, βλέπω τὰ παιδιὰ ☆ Νιώθω, χαίρομαι τὰ παιδιὰ ☆ Συχωρέστε με, παιδιὰ ☆ Θέλω ν' ἀφήσω στὰ παιδιὰ... ☆ Ἦμουν παιδί — ☆ Μπροστὰ στὸ παιδί (:μου) ☆ Πηγαίνοντας στὸ Παιδί πῶς θὰ τὰ ἔβλεπες, ἔλεγες, ἤθελες ὅλα; ☆ Τὶ μαθαίνεις ἀπ' τὰ παιδιὰ; ☆ Πρότεινε ἕνα κόσμον παιδικὸ ☆ Ποῦ εἶναι τὸ παιδί; ☆ Γράψε παιδικά, ποίησε παιδικά.

ἡ Υ δ ρ ί α ζήτησε ἀπαντήσεις. Δημοσιεύεται παρακάτω ἐνα πρῶτο μέρος ἀπ' αὐτές.

Κώστας Ἀθανασόπουλος

ΤΟ ΕΓΓΟΝΑΚΙ

Γεμάτο ζάρες τὸ πρόσωπο — χιόνι στὰ μαλλιά — τοῦ παπποῦ — ποῦ κρατοῦσε τρυφερά ἀπ' τὸ χέρι — τὸ ἐγγονάκι.

Κι ἔλεγες: — Γιὰ νὰ τὸ προστατέψει — τὸ κρατοῦσε — ἢ γιὰ νὰ πάρει δύναμη — ὁ παππούς — κρατιόταν ἀπὸ τ' ἄνθος τῆς ζωῆς;

Κρίτων Ἀθανασούλης

ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΙΔΙ

Τὸ παιδί εἶναι ἡ πρώτη φάση ἀπὸ τὴν ὁποία περνάει ἡ ἀνθρωπίνη ὑπαρξη. Εἶναι ἄνθρωπος, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἀκόμα ζωή. Γιατὶ ζωὴ εἶναι ὁ πόνος, ἡ χαρά, ὁ ἔρωτας, ἡ εὐτυχία, ὁ τρόμος, ἡ βία, ἡ δυστυχία κ.ἄ. Ὅταν ὁ μεγαλωμένος ἄνθρωπος λέει: «Ἦθελα νάμουναι παιδί» στὸ βάθος ὑποκρίνεται. Ἦθελε νάτανε παιδί σὲ σχέση με τὰ χρόνια ποῦ σέρνει πάνω του. Κατὰ τὰ ἄλλα, δὲ θάθελε ποτὲ νάχει περάσει τόσα θάσανα νὰ ξαναγίνει παιδί καὶ νὰ ξαναπεράσει κι' ἄλλα θάσανα. Τὶ τ' ὀφελος; Τὸ παιδί, ποῦ δὲν εἶναι ἀκόμα ζωὴ πρέπει νὰ τὸ προσέχουμε. Ὅσο τὸ ἐγκαταλείπουμε σὲ τόσο περισσότερα θάσανα τὸ ὑποβάλλουμε.

Ἄν προσέξουμε τὴν ἀγωγή του καὶ τὴν παιδεία του, ἴσως γλυτώσει πολλὰ ἀπ' τὰ θάσανα καὶ ζήσει πιδ ἄνετα ἀπὸ μᾶς κι' αὐτὸ μπορεῖ νὰ εἶναι γιὰ τὸ καλὸ καὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Δὲ νομίζω ὅτι τὸ παιδί πρέπει ν' ἀνατρέφεται σ' ἓνα κόσμον πλαστό, διαφορετικὸ ἀπ' αὐτὸν ποὺ προώριζεται νὰ ζήσει καὶ ποὺ εἶναι ὁ κόσμος τῶν μεγάλων. Στὸ παιδί πρέπει νὰ ἐξηγηθῇ μὲ ὅλα τὰ προσληπτικὰ στὴν ἀντίληψή του μέσα, τί εἶναι ὁ κόσμος τῶν μεγάλων. Γιατί σ' αὐτὸ τὸν κόσμον τῶν μεγάλων θὰ ζήσει περισσότερο. Ἀλλωστε κι ὁ κόσμος τῶν μεγάλων ἔχει τίς δάσεις του, πέρα ἀπὸ τίς ξέρες καὶ τίς ἐρημιές του. Ἄς μπάσουμε τὸ παιδί στὸ χῶρον τῆς κόλασης, μὴ λέγοντάς του, ὅτι αὐτὸ εἶναι ἡ κόλαση. Ἀλλὰ ὅτι εἶναι ὁ φυσικὸς χῶρος ποὺ ζοῦν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Πολλοὶ ἀσφαλῶς θὰ διαφωνήσουν.

Τάκης Ἀντωνίου

Ο ΝΟΣΤΟΣ

Ἀμετατόπιστη ἡ διάρκεια τῆς μοναξιάς
μὲ τ' ἀπροστάτευτα ξύλινα πόδια
κουβαλάει ἓνα λασπωμένο σύγγεφο
καὶ μιὰ καραδοτσακισμένη γοργόνα.

Ἡ ἀγωνία μας
νανουρίζει στὰ χέρια μας τὴ μεγάλη Ἀρχτο
κ' οἱ καρδερίνες
ζωγραφίζουν στὰ χρωματιστὰ περιλαίμια
τὸν παρθένον ἀποσπερίτη.

Μιά φλέβα
ἀπ' τὸ ματόφρυδο ὡς κάτω στ' ἀστραγάλι
γεμάτη ἤχο παιδικῆς φωνῆς
ματώνει τὸν ἥλιο.

Ἡ σπασμένη φτερούγα τῆς σοφίας μας
σκεπάζει τὸν ἴσκιον τῆς ἀγνωσίας.

Πορνέψανε τὰ χαμογέλια
καὶ χάσανε τὰ μάτια μας τὸ φῶς.
Στίς κόρες τους
λαγοκοιμᾶται ξεχασμένο
ἓνα μεγάλο ὄνειρο.